

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1283/25
28.5.2025.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Валентине Тодоровић Воркапић и Мирославе Вучетић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дијана Власис Миленковић, адвокат из Београда, улица Недељка Гвозденовића број 37, против туженог Protecta Group d.o.o. Beograd, са седиштем у Београду, улица Јужни булевар број 111, адреса са пријем поште ул. Школски трг број 5, ради поништаја поништаја, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 922/23 од 5.6.2024. године, у седници већа одржаној дана 28.5.2025. донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 922/23 од 5.6.2024. године у ставу првом и трећем изреке, и у том делу жалба тужиоца одбија као неоснована.

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 922/23 од 5.6.2024. године у ставу другом и четвртом изреке, и предмет се у том делу враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 922/23 од 5.6.2024. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време на радном месту службеник обезбеђења без оружја почев од дана 5.8.2021. године, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење о престанку обављања привремених и повремених послова број 101 од 20.2.2023. године, као незаконито и обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 10 нето зарада у укупном износу од 404.800,00 динара, са

законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од укупно 134.918,00 динара и то: износ од 40.480,00 динара на име накнаде зараде за привремену спреченост за рад у месецу јануару 2023. године проузроковане повредом ван рада, са законском затезном каматом почев од 23.3.2023. године па до исплате, износ од 62.225,00 динара на име накнаде трошкова доласка и одласка са рада, са законском затезном каматом почев од 23.3.2023. године па до исплате и износ од 32.213,00 динара на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор, са законском затезном каматом почев од 23.3.2023. године па до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде у потврђујућем делу нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку следи: да је тужилац био радно ангажован код туженог и то прво на основу уговора о раду број 247-1/21 од 19.3.2021. године, а којим уговором је засновао радни однос на одређено време због привременог повећања обима посла почев од 22.3.2021. године, а најкасније до 30.4.2021. године, на пословима обезбеђења – службеника обезбеђења без оружја. Тужилац и тужени су дана 9.8.2021. године поново закључили уговор о раду на одређено време због привременог повећања обима посла почев од 10.8.2021. године, па најкасније до 30.9.2021. године на истим пословима, након чега су тужилац и тужени из истих разлога поново закључили уговор о раду на одређено време такође на истим пословима, а почев од 1.10.2021. године па најкасније до 31.3.2022. године. По истеку овог уговора тужилац је закључио уговор о раду са предузећем..., и то на неодређено време са почетком рада на дан 1.4.2022. године, а на радном месту радника обезбеђења, са пробним радом од шест месеци. Након тога, тужилац је са туженим закључио уговор о обављању привремених и повремених послова број 1177 од 10.10.2022. године, а за период од 15.10.2022. године до 31.12.2022. године и то ради извршавања послова интервент на објекту, да би тужилац и тужени закључили такође уговор о обављању привремених и повремених послова број 1218 од 9.12.2022. године ради обављања послова са идентичном садржином. Тужени је донео решење о престанку обављања привремених и повремених послова од 20.2.2023. године са образложењем да тужиоцу престаје радно ангажовање код наручиоца посла и уговор о обављању привремених и

повремених послова број 1218 од 9.12.2022. године се отказује са разлога што се тужилац као извршилац посла већ дуже време не појављује на послу, не извршава послове преузете уговором, не поштује радне обавезе и дисциплину и због дрског и безобразног понашања у вези са догађајем од јануара 2023. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиоца неоснован, закључујући да послодавац није прекршио одредбе члана 37 став 2 Закона о раду. Ово са разлога што у ситуацији када је послодавац искористио законско овлашћење да тужиоца ангажује по основу закључивања уговора о раду на одређено време због повећаног обима посла и то у периоду који није трајао дуже од 24 месеца, не може се прихватити тврдња тужиоца о наступању правне фикције да је дана 5.8.2021. године засновао радни однос код туженог на неодређено време. Осим тога, тужилац је засновао радни однос са предузећем ..., и то на неодређено време са почетком рада на дан 1.4.2022. године, а на радном месту радника обезбеђења са пробним радом од шест месеци, а тек након престанка радног односа код тог послодавца је био поново радно ангажован од стране туженог и то по основу уговора о обављању привремених и повремених послова од 10.10.2022. године за период од 15.10.2022. године до 31.12.2022. године. Рад на привременим и повременим пословима јесте рад ван радног односа и из тих разлога тужилац није имао право на накнаду зараде за време одсуствовања са рада због здравствене спречености, нити право на годишњи одмор и трошкове доласка и одласка са рада. Тужилац постављеним тужбеним захтевом није тражио утврђење ништавости закључених уговора о привременим и повременим пословима, те је такав уговор од 10.10.2022. године извршен, а следећи уговор о обављању привремених и повремених послова од 9.12.2022. године је практично отказан пре истека рока доношењем решења о престанку обављања привремених и повремених послова од 20.2.2023. године.

Имајући у виду акцесорни карактер захтева за накнаду штете, јер исти зависи од одлуке о захтеву за утврђење и поништај решења, то је првостепени суд последично одбио и захтев тужиоца за накнаду штете у висини 10 нето зарада, накнаде зараде за привремену спреченост за рад, накнаде трошкова због доласка и одласка са рада, као и накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор.

Доносећи ожалбену пресуду у потврђујућем делу, првостепени суд је донео правилну одлуку када је одбио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у изреци побијане пресуде.

Према одредбама члана 32 Закона о раду (Службени гласник РС", бр. 24/05... 75/14), уговор о раду закључује се пре ступања запосленог на рад, у писменом облику (став 1). Ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1 овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад (став 2).

Одредбом члана 37 став 1 Закона о раду прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног

посла или наступањем одређеног догађаја за време трајања тих потреба. Ставом 2 истог члана предвиђено је да послодавац може закључити један, или више уговора о раду из става 1 овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који, са прекидима, или без прекида, не може бити дужи од 24 месеца. Ставом 6 наведеног члана 37 предвиђено је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона, или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

За примену члана 32 Закона о раду ради утврђења постојања радног односа на неодређено време даном ступања на рад, потребно је да је запослени обављао фактички рад код послодавца са свим елементима радног односа, те да уговор о раду није закључен кривицом послодавца. Наиме, за заснивање радног односа на неодређено време није довољно само обављање послова од стране тужиоца већ је потребна и сагласност воља послодавца и запосленог за успостављање таквог односа. У конкретном случају, тужилац је засновао радни однос код туженог на одређено време уговором о раду од 19.3.2021. године, на период од 22.3.2021. године који може трајати најкасније до 30.4.2021. године. Након истека тог периода, тужени је поново ангажовао тужиоца, и тужиочев радно правни статус је регулисан уговором о раду на одређено време, који је заведен код послодавца-туженог дана 9.8.2021. године.

За примену правне фикције о заснивању радног односа, која је предвиђена наведеним чланом, није довољно само да је запослени ступио на рад, већ и да ступање на рад има све карактеристике радног односа, односно да успостављени радни однос између послодавца и запосленог, по својој садржини и квалитету има све карактеристике радног односа.

Код наведеног, по оцени Апелационог суда, иако је тужилац фактички ступио на рад 5.8.2021. године, воља и намера послодавца је била да са тужиоцем заснује радни однос на одређено време, а што је и учињено уговором о раду од 9.8.2021. године, те се у конкретном случају нису стекли услови за примену члана 32 став 2 Закона о раду раду ради утврђења постојања радног односа на неодређено време почев од 5.8.2021. године, то је као правилна потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Такође, тужилац је са туженим закључио уговор о обављању привремених и повремених послова дана 10.10.2022. године, за период од 15.10.2022. године до 31.12.2022. године, а након његовог истека уговор о обављању привремених и повремених послова бр. 1218 од 9.12.2022. године, и то на обављању послова инервент на објекту. Наведеним уговором се не заснива радни однос, већ се ради о раду ван радног односа, по ком уговору ангажовано лице остварује право на накнаду за обављени рад на начин и у висини утврђеним тим уговором, као и право на пензијско, инвалидско и здравствено осигурање, али не и остала права из радног односа, као што су увећана зарада, накнада трошкова и друга примања која припадају лицима која се налазе у радном односу. Такође, овај суд је имао у виду да је у одређеном периоду тужилац радио на основу уговора о раду на одређено време, али код чињенице да је на

рочишту одржаном дана 5.6.2024. године одустао од доказног предлога да се изведе доказ економско-финансијским вештачењем, то је као правилна потврђена одлука садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде.

Међутим, закључак првостепеног суда се, за сада, не може прихватити, у односу на одлуку садржану у ставу другом изреке ожалбене пресуде, и основано се наводима жалбе указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 ст. 2 тач.12 Закона о парничном поступку, јер садржи недостатке због којих се не може испитати, будући да су изостали разлози о одлучним чињеницама, на шта се основано указује у жалби тужиоца.

Према члану 193 став 1 Закона о раду запосленом се у писаном облику доставља решење о остваривању права, обавеза и одговорности, са образложењем и са поуком о правном леку, осим у случају из члана 172 ЗОР.

Како је у конкретној правној ствари у питању рад ван радног односа, који се заснива на одредби члана 197 Закона о раду, то се у погледу права, обавеза и одговорности уговорних страна има применити одредбе закљученог уговора о обављању привремених и повремених послова, па и у погледу постојања разлога за отказ.

Одредбом члана 3 Уговора о обављању привремених и повремених послова број 1177 од 10.10.2022. године прописано је да је извршилац посла дужан да обавља послове по налогу непосредног руководиоца савесно и одговорно према правилима службе у складу са Правилником о раду од 23.12.2014. године и другим важећим актима наручиоца или корисника услуге и да у обављању тих послова не оштећује имовину нити нарушава углед наручиоца посла или корисника услуга.

Међутим, у конкретном случају у оспореном решењу нису наведени конкретни и образложени разлози, имајући у виду да је тужиоцу отказан уговор о обављању привремених и повремених послова због непојављивања на послу, неизвршавања послова преузетих уговором, непоштовања радне обавезе и дисциплине, дрског и безобразног понашања у вези са догађајем од јануара 2023. године, због чега су овакви наводи туженог у образложењу отказног решења недовољно конкретизовани, што само по себи отказно решење чини незаконитим. Наиме, у наведеном решењу нису наведени нити су ближе конкретизовани подаци о времену (датуму) извршења повреде радне обавезе за које се тужилац терети, месту извршења предметне повреде радне обавезе, као и о начину извршења исте. Решење о отказу уговора о обављању привремених и повремених послова мора да буде образложено, што подразумева да се дају разлози за доношење таквог решења односно за оно што је садржано у изреци решења. Запослени има право на правна средства против решења о отказу уговора, па ако то решење нема образложење, суштински запослени нема право на правно средство. Такође, у случају незаконитог отказа уговора о обављању привремених и повремених послова запослени би имао право на накнаду штете на име изгубљене уговорене накнаде, за период када је био онемогућен да ради услед незаконитог отказа уговора о обављању привремених и повремених послова. Међутим, о свему овоме, првостепени суд није водио рачуна при

доношењу побијане пресуде у ставу другом изреке, то је иста морала бити укинута у овом делу.

У поновном поступку, првостепени суд ће отклонити учињену битну повреду одредаба парничног поступка на које је указано овим решењем и употпунити чињенично стање у складу са примедбама овог суда, након чега ће, о постављеном тужбеном захтеву тужиоца у овом делу, одлучити новом одлуком, за коју ће дати јасне и правилне разлоге, водећи рачуна о правилној примени материјалног права.

Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу четвртом изреке ожалбене пресуде, јер одлука у том делу зависи од коначног исхода спора.

Из наведених разлога, на основу члана 390, члана 391 став 1, 392 ст.2 и члана 165 став 3 Закона о парничном поступку (“Сл.гласник РС” бр.72/11...18/20) одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**